

То је, вероватно, требало да буде још једна у низу рутинских конференција по већ познатом сценарију. Окупе се добро уходани уводничари, испричају своју већ толико пута казивану пригодну причу о Србији која посрће под снажним ударима говора мржње и пузајуће фашизације нашег друштвеног живота. И тако се пројекат приводи очекиваном крају са већ унапред спремљеним оценама и закључцима.

Скуп Иницијативе младих за људска права „Говор мржње и креирање насиља“ имао је за циљ да афирмише судску пресуду, а самим тим и успостављање судске праксе о говору мржње која је донета у тужби ове организације против листа *Глас јавности*. Међутим, предмет разговора није била само ова пресуда, већ и предстојећи судски процес који се још увек води по тужби Иницијативе младих за људска права против Нове српске политичке мисли због текста „Очеви, оци и маћехе Србије“ аутора Зорана Грбића, објављеног на овом сајту 27. априла 2009. године. Очигледно је да су ова тужба и расправа имали за циљ да се додатно проблематизује не само овај текст већ и целокупно деловање Нове српске политичке мисли, а да се при томе одређење говора мржње и судском пресудом као додатним доказом протумачи како то одговара групацији којој припада и Иницијатива младих за људска права.

Увек сам сматрао да је неопходно истрајавати на дијалогу, али дијалогу који ће подразумевати и изношење другачијих мишљења и ставова. У свом излагању на овом скупу изнео сам ставове Нове српске политичке мисли у два питања: да ли ова „дебата“ у овом тренутку и на овакав начин представља вид притиска на суд и да ли вам је познато да недавно усвојен члан 336а Кривичног законика Србије предвиђа казну до 6 месеци затвора и новчану казну за сваког оног ко за време трајања поступка пред судом, а пре доношења правоснажне судске одлуке, у намери да повреди претпоставку невиности или независности суда, даје јавне изјаве у средствима јавног информисања.

На овом скупу нисмо добили одговор на ова наша питања, али је зато демонстрирана већ позната немогућност вођења равноправног и аргументованог дијалога (о томе је већ писао М. Зарковић) јер управо они који се позивају на одбрану људских права и толеранције нису у стању да покажу минимум добре воље и отргну се од свог идеолошког начина говора и стереотипних идеја.

На том скупу сам покушао да укажем на дубоко уврежену појаву монопола бораца за

људска права и селективност у третирању говора мржње. Препорука Савета министара 10.Р(97) 20 о говору мржње дефинише га као „све облике изражавања који шире, подстичу, промовишу или оправдавају расну мржњу, ксенофобију, антисемитизам или друге облике мржње засноване на нетолеранцији“. Следећи логику ове препоруке, поставио сам питање да ли се реченица Петра Луковића „Српски народ воли мир, тишину, прасетину и клање у строгој тајности“ може третирати као говор мржње. Нисам добио одговор осим тврдње да се ради о познатом статистичком податку да Срби воле да једу прасетину.

Такође смо на овом скупу могли да чујемо и мишљење да Срби као већински народ и не могу бити предмет говора мржње и то најбоље сведочи о поменутој селективности у третирању говора мржње. У том прећуткивању је основни проблем када се расправља о говору мржње, у идеолошкој острашћености, искључивости и успостављеном монополу. Говор мржње се не примећује у сопственим редовима, он је само у ставовима идеолошких противника.

Ни на питање да ли је стигматизација Нове српске политичке мисли као „Нове српске фашистичке мисли“ увод у отворени говор мржње нисам добио одговор, осим тврдње да се са представницима НСПМ-а и не може расправљати јер они и даље афирмишу идеологију националних сукобљавања и изазивања ратова. Чуло се на том скупу много општих места, али није остварен толико потребан дијалог.

Основни проблем је у настојању Иницијативе младих за људска права да се Нова српска политичка мисао прво изведе на оптуженичку клупу, а онда позове на разговор о говору мржње. Заиста бизарна позиција. Стигматизацији и стереотипизацији Нова српска политичка мисао била је изложена и на овом скупу, али то више говори о онима који тако истрајно бране свој монополистички приступ оцењивању говора мржње. И овог пута наша пружена рука остала је у ваздуху, а питање зашто нема дијалога у нашем друштву остаје отворено.